

Under Forhandlingerne om Konventionen havde det været følt som en Mangel, at der ikke i den danske Lovgivning findes Bestemmelser om, under hvilke Betingelser udenlandske Domstoles og Myndigheders Afgørelser skal have bindende Virkning her i Riget. Savnet af en saadan Bestemmelse vilde efter Konventionens Ikrafttræden blive saa meget føleligere, som Bestemmelserne i Konventionen ikke gaar saa vidt, som gældende dansk Retspraksis gør overfor andre udenlandske Retsafgørelser, og disse vilde da faa en bedre Stilling end Afgørelser, som er truffet af Domstole og Myndigheder i de nordiske Stater.

Under Hensyn hertil blev der af den danske Kommission udarbejdet et Forslag om Ændringer i og Tilføjelser til Retsplejeloven, og dette Forslag, om hvilket der blev indhentet en Udtalelse fra det staaende Retsplejeudvalg, hvorefter Justitsministeriet endvidere indhentede en Udtalelse fra Kommissionen, dannede Grundlaget for Regeringens Lovforslag, som gennemførtes uændret i begge Ting.

Lovens Hovedbestemmelse er en ny Paragraf i Retsplejeloven (§ 223 a), i hvis 1ste Stykke der aabnes Adgang til ved Overenskomst med fremmed Stat under Forudsætning af Gensidighed at vedtage, at Afgørelser af udenlandske Domstole og Myndigheder om borgerlige Krav og udenlandske offentlige Forlig om saadanne Krav skal have bindende Virkning her i Riget, naar Anerkendelsen ikke vilde være aabenbart uforenelig med Landets Retsorden. (Nærmere Bestemmelser til Gennemførelse af en saadan Overenskomst kan fastsættes ved kongelig Anordning).

Det bestemmes dernæst i 2det Stykke, at selv om saadan Overenskomst ikke foreligger, kan der ved kongelig Anordning træffes tilsvarende Bestemmelse om udenlandske Afgørelser og Forligs bindende Virkning her i Riget, naar Afgørelser af danske Domstole og Myndigheder og danske offentlige Forlig om borgerlige Krav har bindende Virkning i vedkommende fremmede Stat.

Den sidstnævnte Regel kan bl. a. tænkes at faa praktisk Betydning i Forholdet mellem Danmark og Tyskland, idet danske Dommes bindende Virkning længe har været anerkendt i Tyskland og omvendt.

Medens Kommissionen og Justitsministeriet mente, at Forudsætningen for, at man her i Landet kunde lægge fremmede Retsafgørelser til Grund, burde være, at der enten forelaa en *Overenskomst* herom med den paagældende frem-